

LBRIS

We know
books

**WERONIKA ANNA
MARCZAK**

Familia Monet

Perla

Partea I

Traducere din limba polonă și note de
ANCA IRINA IONESCU

LITERA
București

FRANȚA

La una dintre primele ședințe, terapeuta m-a întrebat cu ce mi-aș putea compara viața. Răspunsul mi-a creat o problemă destul de mare la acea vreme. Astăzi, un an și jumătate mai târziu, alături de frații Monet, mi s-a părut mai ușor să mă definesc.

Ghemuită în spătarul unui fotoliu, răsuceam în cap fel de fel de idei, în căutarea unei metafore bune. În cele din urmă, am găsit-o pe cea mai potrivită și m-am instalat mai confortabil.

Circ. Viața mea este un circ. Dar unul fără animale, pentru că sunt împotriva acestui lucru. Și fără clovni, pentru că sunt înfricoșători.

Deși nu, stați puțin. După o scurtă reflecție, am decis că, de fapt, circul meu e alcătuit din cinci clovni. Întâmplător, toți sunt mai în vârstă decât mine, aroganți, autoritari și dezgustător de bogați...

Colțurile gurii terapeutei tremurau în timp ce eu rosteam aceste gânduri cu voce tare. Dar anii de experiență în profesie o ajutau să păstreze o mină serioasă.

- Crezi că frații tăi sunt înfricoșători? a întrebat ea cu o voce melodioasă.

Îmi plăcea de ea datorită acelei voci. Puțin îmi păsa de diplomele pentru care deja nu mai avea loc pe pereți. Pentru mine,

semnul unui terapeut bun era acest ton monoton. Avea un efect liniștitor asupra mea.

- La început, când nu-i cunoșteam deloc, așa mi se părea, am recunoscut eu, mângâind cu vârful de degetelor cotiera din piele maro. Îmi amintesc că Dylan se uita la mine cu atâta... răceală.

- Cum te-ai simțit atunci?

Am tras aer în piept, amintindu-mi tremurând de începuturile șederii mele în reședința Monet.

- Ca un intrus, am murmurat în liniște, la început pentru mine și apoi, după ce am decis că era un termen potrivit, mi-am dres glasul și am spus cu voce tare: M-am simțit ca un intrus.

- În afară de Dylan, ți-a mai făcut și altcineva această impresie?

Am rămas puțin pe gânduri, de data asta plimbându-mi ochii peste tavanul perfect neted, al cărui alb imaculat îmi inducea în suflet o pace inexplicabilă.

- Poate Tony? am spus șovăielnică și am tăcut, dar numai o clipă, pentru că eram unul dintre acei pacienți cărui o tăcere prea lungă în sala de terapie îi zbârnăia prea puternic în urechi. Odată l-am auzit spunând că în casa lor nu este loc pentru mine.

Era una dintre acele amintiri asupra căreia chiar nu-mi plăcea să insist. Hailie din acea perioadă era extrem de confuză și viața ei era un coșmar haotic. Nu voiam să mă întorc la acea etapă neplăcută.

- L-ai rugat vreodată să-ți explice ce a vrut să spună?

- Nu...

Am plescăit exasperată, incapabilă să găsesc cuvintele potrivite.

- La început nu am avut curaj. Nu s-a ivit ocazia. Și apoi... apoi s-au întâmplat multe.

- Ce s-a întâmplat?

- Tony m-a salvat de la moarte, am răspuns cu ezitare, pentru că, ori de câte ori mă apropiam de subiecte sensibile, în capul meu se aprindea o lumină roșie.

La terapie aveam voie să vorbesc despre propriile experiențe, chiar și despre cele periculoase de puternic legate de partea nu

tocmai legală a afacerilor fraților Monet. Cu toate acestea, nu-mi făcea plăcere să le împărtășesc unor persoane din afara familiei, așa că, pe măsură ce continuam ședința, mi-am înfipt unghiile în interiorul palmelor.

- M-a protejat de un glonț cu propriul corp.

De fiecare dată când făceam astfel de mărturisiri, vedeam groaza din ochii terapeutei, care mă țintuia necontentit cu privirile din spatele unor ochelari în formă de ochi de pisică. Din fericire, fusese prevenită că pacienta ei este sora fraților Monet, așa că a gestionat destul de bine majoritatea dezvăluirilor pe care le-a auzit.

- Apoi m-am gândit că, de fapt, nu ar fi făcut acel gest dacă m-ar fi urât, am continuat. Cu timpul am văzut că... pur și simplu acesta este modul lui de a fi. Așa este el și asta e tot. La fel și Dylan. Mi-am dat automat ochii peste cap și am adăugat: Mi-a trebuit ceva timp ca să înțeleg.

Femeia a dat ușor din cap, mulțumită că trăgeam singură concluziile. Mă încurajase chiar de la începutul terapiei să fac așa.

- Ai discutat vreodată aceste nemulțumiri cu tutorele tău legal?

Am negat din cap.

- Mi-e greu să vorbesc cu el... De fapt, el este cel mai dificil dintre toți, am râs eu nervos.

- Ce vrei să spui?

- Vincent este înfricoșător. Înainte chiar îmi era frică de el.

- Și îți mai este frică de el și acum?

- Nu cred că mai simt teamă... am răspuns. Este încă înfricoșător uneori, dar acum m-am obișnuit cu asta. Adevărul este că toată lumea e puțin speriată de el.

- Hm.

Terapeuta și-a îndreptat ochelarii și și-a dat după ureche o suviță de păr blond-cenușiu.

- Dar Vince este chiar OK.

- Și ceilalți frați ai tăi?

- Ce este cu ei? am murmurat eu.
- Cum i-ai caracteriza?
- Will este super. Întotdeauna a fost. E mereu drăguț și bun, niciodată nu mă tachinează. De exemplu, nu mi-ar mânji niciodată fața cu noroi ca Dylan.

Terapeuta a ridicat o sprânceană, dar eu am continuat.

- Și îmi place mult de Shane. Uneori mă enervează, dar are și el momentele lui. Odată, când eram tristă, s-a uitat împreună cu mine la un film de animație.

Femeia a zâmbit delicat.

- Frumos din partea lui. Ți amintești de ce erai tristă atunci?
- Shane mă consola pentru că mă certasem cu Vincent, am încuviințat eu. A fost o ceartă mare. Una dintre cele mai mari pe care le-am avut...

- Ți amintești și despre ce v-ați certat?

- Îmi amintesc că Vince îmi angajase un bodyguard, unul așa, care să mă urmărească peste tot.

- A făcut asta împotriva voinței tale?

- A fost o formă de pedeapsă. Acum nu mă mai deranjează atât de mult. Mă refer la bodyguard. Chiar îmi place de el. Am ridicat din umeri. M-am obișnuit cu el.

- Ce ai făcut ca să meriți această pedeapsă?

- Vince este... foarte sensibil la minciuni și la acțiunile în detrimentul familiei. Am făcut ceva care a fost și una, și alta, am suspinat eu, nu foarte mândră de deciziile pe care le luasem în trecut.

- Ai acționat în detrimentul familiei tale? a repetat terapeuta.

- Se poate spune și așa. Acum așa proceda altfel.

Terapeuta a tăcut, dar m-a încurajat din priviri să continui.

- Nu așa mai complota pe la spatele fraților mei cu privire la ceva care îi afectează direct, am recitat eu - mai devreme îmi trecuse prin cap acest gând de nenumărate ori.

- Ce s-a schimbat?

Mi-au trebuit câteva secunde ca să ridic capul și s-o privesc drept în ochi.

- Mi-am dat seama că ei sunt familia mea, iar familia este cel mai important lucru.

Nu bătea vântul, calmul mării netede care strălucea în soare se revărsa peste toți. Îl simțeai și îl apreciai în momente rare ca acesta, când oamenii de la bordul iahtului tăceau. Chiar și bebelușul din brațele unchiului Monty încetase să gângurească o clipă.

Văjăitul blând al apei îmi mângâia urechile, iar razele calde ale soarelui îmi dezmierdau fața, decolteul și umerii. Stăteam întinsă pe canapeaua albă în formă de U. Am tresărit când această fericire a fost întreruptă de un zgomot care venea din partea cealaltă a bărcii.

- Mișcă-ți fundul de aici și schimbă-te! a strigat Shane.

De peste douăzeci de minute era furios că fratele lui geamăn confiscase singurul ski-jet disponibil.

Își dădea ochii peste cap, își încrețea fruntea și mormăia înjurături pe sub nas, de parcă ar fi avut cel mult șapte ani, deși avea deja nouăsprezece. Eu, pe de altă parte, cu cei șaptesprezece amărăți ai mei, încă neîmpliniți, eram cea mai tânără dintre frații Monet.

Asta îmi dădea dreptul să fac foarte puține lucruri și mai degrabă lucruri nefolositoare. Puteam, de exemplu, să-i dojenesc din priviri pe frații mei, ceea ce nimeni nu se obosisese vreodată să facă. Tocmai deschisese ochii ca să le ofer una dintre aceste priviri și l-am zărit întâmplător pe Tony cu degetul mijlociu ridicat în aer, în timp ce se îndepărta cu mașina lui zgomotoasă, lăsând în urmă doar ecoul huruitului.

- Cretinule, a bolborosit Shane, a dat din cap, s-a sprijinit de balustradă, apoi și-a scufundat privirea în apa încă involburată de siajul scuterului acvatic.

Dylan și Will, care urmăreau incidentul din jacuzziul care bolborosea, rânjeau arătându-și dinții. Dylan chiar s-a înecat când a luat o înghițitură din sticlă, făcând-o fără să vrea să se răstoarne, astfel că puțină spumă de bere a zburat în cadă.

Nivelul de leneveală de la bord era atât de ridicat, încât acest lucru ar fi trebuit să fie ilegal. Desigur, chiar dacă ar fi fost așa, nimeni din familie nu s-ar fi sinchisit.

Cea mai ilustrativă confirmare a cuvintelor mele era Vincent, care stătea întins pe aceeași canapea cu mine, îmbrăcat într-o cămașă largă albă ca zăpada, cu o sticlă de bere în mână și cu ochii închiși, și dormita încântat. În realitate, știam că era ca o pisică care nu-și pierde vigilența nici în somn și că cel mai mic incident din jur îl va face să se ridice imediat în picioare – dar conta faptul că fratele meu cel mai mare, mereu crispat și obsedat de muncă, se relaxa măcar puțin.

– Mergem împreună pe iaht, nu-i așa, Flynn? a mormăit unchiul Monty, apoi a sărutat mâna mică pe care copilul din brațele lui o întindea spre orizont. Sau am putea cumpăra o barcă cu pânze. Am să te învăț cum să faci noduri.

Maya, întinsă vizavi de mine, a ridicat din sprâncene.

– Despre ce tot vorbești, ce fel de noduri știi tu să faci? a izbucnit tatăl meu.

Stătea la prova iahtului, păstrând o distanță sigură, ca să nu-și intoxice nepotul cu fumul de la trabuc. Imediat ce i-am văzut pe Camden și pe unchiul Monty împreună, am fost frapată de asemănarea dintre ei. Tata, desigur, avea mai multe riduri și avea o barbă falnică neagră, care, de fiecare dată când îl vedeam, era presărată cu tot mai multe firișoare gri. Unchiul Monty, pe de altă parte, era mai dichisit, cu părul dat cu mult gel, acum acoperit de o eșarfă, dându-i aspectul unui pirat elegant din înalta societate.

– Nu știi să fac niciun fel de nod, dar am să învăț, chiar înainte ca tânărul să înceapă să înțeleagă.

Parcă și vocile le sunau identic.

– Da, asta o să mai vedem, a suspinat tata cu o notă distinctă de regret în voce. Crezi că ai timp, dar în realitate, până să te dezmeticești bine, acesta trece cu iuțeala fulgerului și dintr-odată te trezești că ai șase copii mari, cei mai răzgâiați de sub soare. Adică cinci răzgâiați și o prințesă.

Cam mi-a făcut cu ochiul când a văzut că mă uit la el. Am închis pleoapele și am zâmbit. Nu mă așteptam ca tatăl meu – a cărui existență o pusesem sub semnul îndoielii în cea mai mare parte a vieții mele – acum, după puțin peste un an de când ne cunoaștem, să trezească în mine atâta simpatie și afecțiune.

– Aș prefera să știu că îmi crește un corn în frunte, decât să-mi permit să fac șase copii.

– Și eu am plănuit cândva să am o pereche, un băiat și o fată, și atât.

Cam a scuturat din cap și a tras un fum din trabuc.

– Viața o să meargă oricum pe drumul ei, așa că ai putea să-ți lași breton de pe acum.

Maya s-a ridicat de pe canapea, scuturându-și cele două cozi aurii legate sus în timp ce se îndrepta spre soțul ei, care deja deschidea gura să argumenteze.

– Ai putea să nu vorbești de față cu copilul meu despre coarcele din frunte? a pufnit ea, iar unchiul Monty a rânjit vesel, punându-l ascultător pe Flynn înapoi în brațele mamei.

Din jacuzzi s-au auzit chicoteli. Will și Dylan se potriveau admirabil astăzi: amândoi cu ochelari negri pe nas, arătau ca niște agenți secreți în vacanță.

Maya s-a așezat cu bebelușul lângă mine, iar eu am întins imediat mâinile către micuț.

– Pot să-l țin în brațe?

Cum eram o mare iubitoare de copii mici, profitam de fiecare ocazie ca să mă joc puțin cu micul meu verișor. L-am pupat și l-am alintat atât de tare, încât l-am trezit pe Vince. Am decis să-i dau un mic imbold.

- Când ai de gând să faci și tu unul? Te rog, fă-l cât mai curând posibil!

Spunând aceasta, am plasat un sărut suculent pe tâmpla micuțului Flynn și m-am uitat la fratele meu.

- Ei bine, când?

Vincent părea amuzat, uitându-se la copil cu o privire de parcă i s-ar fi băgat sub nas un contract pentru o afacere extrem de neprofitabilă.

- Nu prea curând, a ripostat el.

- Doamne, am suspinat, înecându-mă de încântare în ochii frumoși ai micuțului Flynn. Eu îmi doresc un băiețel.

Când m-am uitat din nou la Vince, acesta închidea din nou pleoapele. Nici măcar nu s-a deranjat să comenteze cuvintele mele.

În schimb, Dylan a strigat din jacuzzi:

- Copiii nu trebuie să aibă copii, fetițo.

- Dacă vrei, poți. Biologia este de partea ta, a chicotit unchiul Monty pe tonul său lipsit de griji.

Acum fuma și el un trabuc, ceea ce îl făcea să semene și mai mult cu Cam.

- Taci din gură, da? a mârâit tata la el.

- Ce, vorbeam și eu așa...

- Păi nu mai vorbi.

Am râs pe înfundate, iar Maya mi-a ținut isonul:

- Indiferent care dintre frații tăi va fi primul care va avea un copil, un lucru este sigur - acesta va fi cea mai răsfățată creatură din întreaga lume!

- Mai mult decât Dylan? s-a mirat Will, și o dără de bere i s-a scurs pe bărbie, când a încasat un ghiont din partea fratelui său.

S-a șters, abia stăpânindu-și râsul.

- Imaginează-ți cât de răsfățat va fi un copil al unuia ca Dylan, de exemplu, a continuat unchiul Monty, râzând zgomotos.

- Da, vezi să nu, a pufnit Dylan batjocoritor. La mine în casă va fi dis-ci-pli-nă.

Cred că toți am pufnit în râs, chiar și Vincent, care stătea tot cu ochii închiși.

- Tu și disciplina, nu mai spune!

Tata și-a dat ochii peste cap și s-a întors cu spatele la noi, delectându-se cu priveliștea mării, a pământului din depărtare și a lui Shane, care se prostea pe scuter în apropiere.

Mi-aș fi dat viața pentru ca astfel de momente să dureze o veșnicie. Eu, frații mei, tata și chiar - bonus - unchiul Monty și mica lui familie eram o companie minunată - ne puteam simți mereu și pretutindeni bine împreună. Mai ales primăvara, pe un iaht de lux, plutind în derivă de-a lungul apelor Mediteranei, în sudul însořit al Franței.

Tony s-a prăbușit pe un prosop întins pe scândurile punții, la bronzat, lăsându-și la vedere tatuajele, care se înmulțiseră considerabil în ultima vreme. Arăta oarecum ca un bandit juvenil, dar poate credeam așa pentru că eu sunt genul de persoană care ar șovăi jumătate din viață dacă să-și tatueze sau nu o mică floare într-un loc ascuns.

Așa ne-am petrecut întreaga zi și abia după-amiază foarte târziu am acostat în port, printre alte iahturi elegante. Turiștii, care în această perioadă a anului nu erau încă prea numeroși, ne-au privit curioși când am coborât de pe vas. Probabil că se întrebau cine naiba trebuie să fii ca să-ți permiți să cumperi o ambarcațiune atât de luxoasă.

Ei bine, de exemplu, poți să fii membru al familiei Monet.

2

REGULA DE FIER

Seara am ieșit la un restaurant elegant, iar apoi băieții Monet, așa cum obișnuiau, au dispărut ca să-și petreacă noaptea undeva. Am fost bucurasă că o aveam pe Maya cu care să petrec un timp plăcut și să nu-mi bat capul cu frații mei. După ce l-a pus pe Flynn în pat, s-a apucat imediat să prepare un mojito fără alcool.

– Este adevărat că unchiul Monty are un club de striptease? am întrebat eu, așezându-mă pe o băncuță înaltă de lângă bar, care făcea legătura cu o bucătărie modernă, decorată în culori auzite cu reflexe de oțel, unde mătușa mea își făcea acum de lucru.

– I-ai auzit vorbind despre asta la cină?

– Erau numai pe jumătate discreți. Mai ales Monty.

Maya a dat din cap cu un zâmbet.

– E foarte încântat de el, de abia l-a deschis.

– De ce un club de striptease?

– Sunt cele mai profitabile, a anunțat ea, smulgând crenguțe de mentă din tufiș.

– Este... legal?

– Bineînțeles. Nu este un bordel. Desigur, trebuie să fim atenți, pentru că am avut câteva situații când câteva fete minore au cerut de lucru venind cu documente false. Trebuie doar să verificăm bine pe toată lumea și asta e tot.

– Hm, am mormăit eu, sprijinindu-mi bărbia pe mâini. Și nu te deranjează ca soțul tău să meargă în astfel de locuri?

Maya s-a uitat amuzată la mine peste umăr.

– Mă întrebi dacă sunt geloasă?

– Păi...

– Nu, deloc. Eu sunt cel mai sexy lucru pentru Monty și amândoi știm asta. Nu are nevoie să se uite la stripteuze. Știe că întotdeauna eu voi dansa cel mai bine pentru el.

– Ai putea să-mi transferi și mie puțină încredere în mine?

Maya mi-a oferit un zâmbet demn de o zână bună și mi-a pus în față o băutură tulbure cu multă mentă, felii de lime și gheață zdrobită.

– Poftim. Nu conține alcool, dar nu-ți face griji, în atmosfera potrivită, băuturile de genul ăsta îți vor da un impuls.

– Mulțumesc, am răspuns, ridicând paharul ud și rece ca pentru un toast.

– Nicio problemă. Cât despre încredere... Cred că ai făcut progrese mari oricum, nu-i așa?

– Am făcut?

– Și încă cum?! Uită-te la tine!

M-am uitat în jos la cămașa albă fără mâneci pe care o băgasem într-o fustă din material de blugi. Era pe punctul de a se califica drept „prea scurtă“, după standardele fraților mei încă supraprotectori. Purtam ceasul de aur de la tatăl meu practic în fiecare zi. Conferea eleganță oricărei ținute.

– Devii din ce în ce mai feminină. Vezi talia asta? Tu nu aveai așa ceva!

– Aha, am dat din cap politicoasă.

– Dar cea mai mare schimbare, Hailie Monet, o văd în ochii tăi.

– Ce este cu ei?

Maya s-a ghemuit pe scaunul din fața mea, astfel încât să aibă o perspectivă perfectă a feței mele, apoi a ridicat mâna ca să-mi dea părul după ureche.